

BUNDEL VAN VERBAZINGEN

Famke van der Zee

Over de bundel...

Famke is een fitte, levensluchtige, prikkelgevoelige, chaotische, meestal vrolijke en vriendelijke jongedame van dik in de veertig. Een zin die ze eerst vijf keer heeft doorgekrast alvorens hem definitief te laten staan. Famke trekt graag alles in twijfel. Is ze wel normaal genoeg? Is ze wel vrouw genoeg? En klopt dat paspoort wel?

Is ze druk mee, kan ze een boek mee vullen. En dat is leuk, want Famke deelt op luchtige, humoristische wijze haar verbazingen, irritaties en ontroeringen met leeftijdsgenoten en alle anderen die houden van een vlot geschreven kort verhaal voor het slapen gaan of op een strandbedje.

Famke zoekt de verbinding met haar lezers middels de kernvraag 'Ligt het nou aan mij?' Vaak is het antwoord 'nee' en een enkele keer is het antwoord bevestigend. Iedereen is tenslotte anders. Behalve Famke, die is hetzelfde.

Over de schrijfster...

Bundel van verbazingen is een verzameling vlotte, humoristische columns, geschreven door Famke van der Zee, het alias van Tryntsje van der Meer.

Famke richt zich met een toegankelijke, conversationele schrijfstijl op vrouwen tussen de dertig en vijftig jaar, die het chicklit genre zijn ontgroeid. De verhalen staan allemaal op zichzelf, zijn doorspekt met verbazing, soms met irritatie of ontroering en staan bol van relativering. Het cliché 'feest van herkenning' valt nauwelijks te vermijden.

De schrijfster is in het dagelijks leven yoga- en sportdocente en leidt als zodanig een fysiek actief leven. Schrijven geeft ruimte aan haar oneindige stroom van fantasie, mooie zinnen en originele kijk op wereld.

tryntsje@namaskar-zwolle.nl

EENZAAM 1)

Nou vind ik eenzaamheid ietwat een zielig woord. Desalniettemin is het mijn hele opgroeiende jeugd van toepassing geweest. In absolute zin was ik zelden alleen, al had ik daar met terugwerkende kracht waarschijnlijk veel baat bij gehad. In ons dorp was het not done om je alleen voort te bewegen, want dat viel op. Wanneer ik soms toch toegaf aan de behoefte om op zondagavond even lekker in mijn eentje een ommetje te maken, werd mijn moeder daags daarna bezorgd/nieuwsgierig/bemoeizuchtig aangesproken door koffievriendinnen of 'thuis alles goed ging, want we zagen je oudste gisteren alleen wandelen.'

Mijn middelbare school in Heerenveen was ongeveer een kwartier fietsen en de eerste les begon om 8:15. De grote groepen fietsers kwamen al om 7:30 langs en om op te gaan in de massa sloot ik daar bij aan. Regelmatig zag ik als een berg op tegen het getetter en gekakel van mijn medefietsers en voelde ik me niet in staat om gezellig mee te fietsen, laat staan mee te kletsen. Wat voor leeftijdsgenoten de reis naar school een stuk leuker maakte en blijkbaar geen moeite kostte was voor mij een kleine marteling. Met verbazing, bewondering en jaloezie viel het me op hoe iedereen elke ochtend weer moeiteloos gesprekken gaande wist te houden met degenen voor, naast en achter zich.

Allemaal leken ze gelukkig, behalve ik. Niet zelden ging ik thuis een beetje treuzelen (sleutels kwijt, brood vergeten) zodat ik de groepen hoorde passeren en veilig om 7:45 richting school kon. Niks aan de hand, zou je zeggen. Wat ik wel eens vergat was dat er langs de schoolroute allerlei bekenden woonden waarvan enkelen er een gewoonte van maakten om tijdens spitsuur uit het raam te koekeloeren. Inderdaad waren deze kennissen nooit te beroerd om hun bevindingen door te tamtammen, want hoe ze 't deden deden ze 't, voordat ik uit school goed en wel aan de thee zat, had mijn moeder alweer vernomen dat ik die ochtend solo had gereisd. 'En dat is niet de eerste keer deze week! Weet je wel dat sommige mensen jou 'een aparte' vinden?' De boodschap was helder. Mijn gedrag was afwijkend en bovendien egoïstisch. Hoe kon ik mijn familie het verdriet aan doen van zomaar alleen kuieren en fietsen.

Aangezien ik niet sterk genoeg was om dergelijke sociale ongemakken te delen, zat er niks anders op dan deze vorm van zelfbescherming overboord te gooien en mij dagelijks te vermannen. Dat overleefde ik op zich ook wel en er zaten heus wel veilige, rustige kinderen tussen. Toch was ik blij als ik eenmaal in de klas zat, om bij te komen van de zwaarste etappe van de dag.

SEXY BEEST

Het geeft geen pas om je huisdier sexy te noemen. Dat is op z'n minst bedenkelijk, zeker wanneer je dirty mind wat al te makkelijk op hol slaat. Desalniettemin wil ik in alle eerlijkheid met je delen dat mijn kat, Joep, een vet lekker ding is. Misschien niet de allerbelangrijkste kwaliteit van een gezelschapsdier, tuurlijk niet. In eerste instantie moet ie een beetje gezelligheid geven. Ik zal je vertellen, Joep doet de term gezelschapsdier in volle glorie eer aan. Hij is het liefste, knuffeligste, sociaalste en minst ingewikkelde wezen dat ik ken. En ik gebruik het woord gezin niet graag, maar met Joep en Peet vorm ik graag een soort gezin. Ach nee, ik vind het toch een shitwoord, laten we het houden op een drie-eenheid. Met een beetje fantasie zou je het een driehoeksrelatie kunnen noemen. Het zijn drie relaties in een, met wederzijdse acceptatie. Kijk, er zijn dingen die Joep niet weet over de relatie van mij en Peet, wil ik graag zo houden. Daarnaast weet Peet ook echt niet alles van wat er tussen mij en Joep speelt. Vind ik ook niet nodig, elke relatie heeft privacy nodig, driehoek of niet. Tegelijk betekent dit dat Peet en Joep op hun beurt dingen voor mij verborgen houden en daar sta ik liever niet te lang bij stil.

De liefde die je voor een huisdier voelt is natuurlijk nooit hetzelfde als die voor, pak 'm beet, een kind, in de vorm van een baby ofzo. Die dingen moet je niet willen vergelijken. Let wel, ik ben verzot op mensenbaby's. Ik kan zo'n hoopje welriekende onschuld urenlang in mijn armen heen en weer wiegen onder begeleiding van infantiele klanken. Mocht het betreffende hoopje welriekende onschuld dat willen althans. Eerlijk gezegd ga ik voor het overgrote deel op dezelfde manier met Joep om. Niks aan de hand, zou je zeggen.

Dat is overigens niet alles, want tussen Joep en mij hangt voortdurend een spanningsveld van aantrekken en afstoten. Het zijn de welgevormde billen, z'n stoere tijgerachtige heupen, gecombineerd met een zwoele oogopslag die ervoor zorgen dat ik in Joeps buurt een onbedwingbare drang tot wurgknuffels krijg. Dit zorgt er uiteindelijk voor dat ie zich los wurmt uit mijn destructieve omhelzing en hoofdschuddend z'n eigen weg gaat. En dan komt het ergste. Aan het einde van de kamer, voordat ie via het kattenluikje de bijkeuken in verdwijnt, draait ie zich nog een keer naar me om. Met z'n onweerstaanbare 'bad boy' blik te laat ie me weten wie hier nou eigenlijk de baas is.

Aan de andere kant, wat Joep kan, kan ik ook. In principe. Die 'hard to get' houding, bedoel ik. Het beroerde is dat bad boy Joep hier ongelooflijk dwars doorheen kijkt. 's Avonds aan de eettafel is een sexy knipoogje (ik weet het, ik moet gewoon niet kijken) genoeg om wederom voor hem te zwichten. Ach, weet je, het is gewoon een dikke win-win, want die losgepeuterde stukjes vis geven mij onherroepelijk recht op een hartstochtelijke knuffel. Vind ik. Dusseh, kom maar op sexy beast!

Ik weet heus wel dat ik me een beetje gedraag als een 'Breezersletje 2.0', ik zou sterker moeten zijn, meer eigenwaarde moeten hebben. Alhoewel, de aandacht van Joep haalt mijn gevoel van eigenwaarde stiekem best een beetje omhoog. Een beetje vergelijkbaar met vroeger, dat je je heel cool voelde als je een fix had met een populaire barkeeper of de gitarist van een lokaal bekend bandje. Of een voetballer. Of, vooruit, een tennisleraar. Zoiets. Jaloerse bitches vonden je dan alsnog een slet, maar dat was een ingecalculeerd risico. Zal nu niet anders zijn. Zelden zoveel reacties op mijn profielfoto gehad als die waar ik mijn viervoeter vol passie op de mond kus. Ik noem dit onze filmkus. Wij oefenen dit regelmatig. Niet dat Joep hier ooit het initiatief toe neemt, maar tegenstribbelen doet meneer zeker niet. Hij doet dit voor mij, puur en onbaatzuchtig. Kijk, dat is liefde.

AANSTELLER

‘Nee, hoezo dan?’ luidt het antwoord van Hendrik Jan Bökkers* op de vraag of er wel eens ruzie is in de band. ‘Nee, we hebben nooit ruzie. Zou niet weten waarom, je moet je gewoon niet zo aanstellen, vind ik.’ Helaas kan ik het interview niet afluisteren, moet weg.

De rest van de dag fietst deze quote met me mee. Hoe harder ik fiets, hoe harder Bökkers gelijk krijgt. We moeten ons niet zo aanstellen. Als we ons allemaal eens wat minder zouden aanstellen, ging het er een stuk relaxter aan toe in de wereld. Terwijl ik harder ga fietsen, wil ik het steeds harder van de daken schreeuwen. ‘Stel je niet zo aan!’ Tegen de mevrouw die ongeduldig claxonneert tegen de met z’n vieren naast elkaar fietsende scholieren die veel lol hebben. Tegen de twee meisjes op de scooter die hun neus dicht knijpen terwijl ze langs een gierveld rijden. Tegen het opgevoerde brommerjochie dat me bijna van de sokken scheurt. Tegen mezelf omdat ik me daar meteen aan erger. Tegen al die veel te jonge E-bikers die me op de brug naar de wijk Stadshagen voorbij snellen. Ongelooflijke aanstellers.

Wie er ook wat van kunnen, zijn die kennelijk druk bezette, want graag/vaak geziene bekende Nederlanders. Voor de Gordons, Jolings, Brards en Paays is aanstellerij een ‘way of live’. Best gemakkelijk als je ‘t met een flinke korrel zout neemt, nooit aan storen. Je moet je tenslotte niet aanstellen. Trouwens, ook de wat minder glamoureuze BN’er kan ermee te maken krijgen. Neem bijvoorbeeld die kwestie tussen Jelle Brand Corstius en Gijs van Dam. Een van beiden bedient zich van aanstellerij of heeft dat in het verleden gedaan, afhankelijk van wie er fout zit of zat en of er überhaupt iemand fout zit of zat. Er is hoe dan ook aanstellerij in het spel. (Jelle Brand C. heeft al een wat aanstellerige uitstraling, dat terzijde, maar die beweert dus verkracht te zijn door Gijs van D. Van D. zag het hele voorval als dronken seks). Dat Gijs’ leven sinds die aanklacht overhoop ligt en hij zelfs de optie overwoog om uit dat leven te stappen zou maar zo het gevolg kunnen zijn van andermans aanstellerij. Dat maakt me best kwaad. Weer zoiets, zit ik me hier nodeloze woede op de hals te halen over zaken buiten mijn bereik. Aansteller die ik ben.

In mijn hoofd poppen intussen allerlei namen, gezichten en rugnummers op die het filosofische ‘Stel je niet aan’ maar es dringend ter harte moesten nemen. Ik spaar mezelf daarin absoluut niet. Mijn eigen gangen nagaande ben ik ook domweg een enorme aansteller. Voorbeeldje: Toen mijn lieve Peet mij vanmorgen ‘Hey, hoe is ‘t?’ appte vanaf zijn werk, (doet ie uit liefde en verveling in de koffiepauze), kon ik het weer es niet nalaten te antwoorden dat ik ‘best vermoeide benen had’ en ‘nu ff wat rust pak.’ Waarom doe ik dat? Eerlijk gezegd omdat ik hem graag even in herinnering breng dat ik, net als hij, best een (in)spannend leven heb met al mijn activiteiten. En straks moet ik boodschappen doen. En daarna weer koken. Kom op zeg, ik ben fit en gezond, dus wat loop ik te miepen. Ik stel me aan.

Nu ik er over nadenk, laat ik me best vaak verleiden tot aanstellerij. Dat gebeurt bijvoorbeeld wanneer een vriendin met een zwaar leven, de absolute rugnummer 1, een uitnodigende voedingsbodem creëert. Op maandag stuurt ze me: ‘Had een megadruk weekend, moest zaterdag naar Ikea, kon je over de koppen lopen, pffff. Daarna ook nog boodschappen doen ☹️. Had eigenlijk geen zin om te koken, toch gedaan. Zondag de kattenbak schoonmaken en een verjaardag van de buurvrouw. Ben nu bekaf!’ Ik erger me dood als ik het lees en kan het niet negeren. Kijk, als je zo’n assist geeft, knal ik ‘m er in ook, komt ie: ‘Zaterdag hele ochtend sporten, op de terugweg boodschappen, thuis drie wasjes draaien, ramen lappen, bedden verschoneren, ’s avonds gekookt,

daarna kroeg in, zondag vroeg op, lessen gemaakt voor de hele week, samen met Peet geklust, buurt bbq voorbereid en dus gebarbecued, daarna nog ff bij schoonouders op bezoek. Oh ja, ook nog seks. Vrijdag, zaterdag een beetje en zondag ongesteld. Balen. Kortom, lekker bezig, die vermoeide benen kom ik wel weer overheen!' IN YOUR FACE!

Wat is dit voor een idioot mechanisme zeg, tegen elkaar opbieden wie het 't zwaarst te verduren heeft. Dat ik hier in mee ga is ronduit vermoeiend voor mezelf. Pure aanstellerij.

*Hendrik Jan Bökkers is de frontman van de rockband Bökkers

DOOD

Sommige mensen kunnen alvast dood. Ze vinden het leven niet leuk en de wereld heeft vrij weinig aan ze. Aan wie denk jij als eerste bij het liedje 'Zwaar leven' van Brigitte Kaandorp? Juist, die persoon kan best dood.

Enkele weken terug vertelde een collega dat ze zich verheugde op haar vliegreis naar Brazilië, samen met haar vriend. Spannend, want haar vriend had enige vlieg angst. Zij zelf niet: 'Weet je, als het mijn tijd is, zal het universum daar een reden voor hebben. Bovendien is er dan wel iets hierna, dus ik maak me geen zorgen.' Mooie gedachte en ik voel dat ze gelijk heeft. Tuurlijk is er geen knetterhard zwart-wit bewijs voor iets hierna, maar heb vertrouwen.

Mensen met een zwaar leven kunnen dat niet. Ga in gedachten maar eens terug naar de eerste persoon die je daarnet te binnen schoot. Hou hem of haar vast. Zij (v/m) zal vast overeenkomsten hebben met die van mij.

De zware lever vindt alles zwaar. Vroeg opstaan is zwaar, thee zetten is zwaar, boodschappen zijn zwaar, zelf is ze ook wat te zwaar. Sporten is namelijk te zwaar, want ze heeft een pijntje wat door de huisartsen niet serieus genoeg wordt genomen, dus wisselt ze steeds van huisarts totdat ze een zalfje of tabletje krijgt in plaats van die zware rekoefeningen die ze dan elke dag (!) thuis mag doen om de pijn te verlichten: 'Die oefeningen helpen wel, maar ja, ik kom er niet aan toe.' Ooit stuurde een arts haar naar huis met de mededeling dat ze zich niet zo moest aanstellen. Ze had nog een klacht tegen de man willen indienen, maar daar kwam ze niet aan toe. Rond haar veertigste werd haar onvervulde kinderwens de hoofdklacht. Om hier een positieve draai aan te even, zou een man wel handig zijn. Dus dat werd daten geblazen, want die biologische klok stond uiteraard niet stil. Na het ter tafel brengen van het hoofdonderwerp bleek er nooit een klik met Richard uit Damwoude of Christiaan uit Nijmegen. Ze verzuchtte eens: 'Oneerlijk zeg. Jij hebt geen kinderwens en wel een leuke partner, bij mij is het andersom.' Inderdaad, het is een groot onrecht.

Dat daten kostte haar eigenlijk ook veel te veel tijd, ze kwam er haast niet aan toe... De zware lever komt nergens aan toe, heeft het altijd druk. Waarmee? Drukke baan? Hou op zeg, werken is veel te zwaar. Nee, de zware lever moet op de e-bike naar de Lidl in de stad, want in haar wijk is weer net geen Lidl. Heeft zij weer. En dan 's middags nog es helemaal naar de psycholoog/sociaal wijkteam/mediator/psychiater/huisarts/praatgroep voor nabestaanden van een nog te overlijden

kankerpatiënt. Nooit geweten dat er zoveel hulpverlening te krijgen was. Ik vroeg haar eens wie dat allemaal betaalt, waarop ze me niet begrijpend antwoordde dat dit natuurlijk gewoon wordt vergoed door de zorgverzekeraar. Natuurlijk.

Ik heb altijd geleerd en ervaren dat hulpverlening bedoeld is om jouw als hulpvrager handvatten te geven om het uiteindelijk zelf te doen. Dus ergens in dat ruime traject van haar worden planken mis geslagen, want er gebeurt nagenoeg niks. Ik zie de zware lever niet gelukkiger, positiever of levenslustiger worden. Ze lijkt zich juist vast te klampen aan haar zwaarte. Op een leuk bedoeld verjaardagsfeestje waar we met z'n allen gewoon een beetje pretentieloos gezellig zitten te wezen, weet zij net zo lang verongelijkt voor zich uit te kijken tot iemand vraagt 'gaat 't wel?' Kapitale blunder, overkomt je maar een keer. Binnen een halve zin verplaatst het gesprek zich dan van voetbal naar kanker, want 'dat zit bij ons overal in de familie, dus de vraag is niet of ik het krijg, maar wanneer...' Gezellig, iemand nog een biertje. Of een sigaretje..?

Kortom, genoeg voorbeelden die aangeven dat deze lever het leven niet snapt. Alles zal in haar ogen altijd oneerlijk blijven, de oplossingen van buiten af komen niet, verantwoordelijk zijn voor je eigen geluk is aan haar niet besteed. Ik zeg: kansloos. En ik voeg toe: zonde van de arbeidsuren en gemeenschapsgelden die daar in worden gepompt. Begrijp me niet verkeerd hoor, hier is geen haat mee gemoeid, ik zie het gewoon praktisch. Dit werkt niet, voor niemand, hierna kan het voor iedereen alleen maar beter worden, dus universum...red je er mee, dan trek ik mijn handen van deze casus af als je 't niet erg vindt.

En als je 't wel erg vindt trouwens ook. Goed, hoe neem je netjes afstand van iemand met een plaat voor haar kop? Stoppen met reageren op appjes en de deur niet openen als ik voor huis iemand zuchtend met een e-bike in de weer hoor. Niet sjiek, maar binnenkort is het sowieso afgelopen met haar, verwacht ik, dus ik haal me geen nodeloze eerlijkheden op de hals.

Na jaren sprak ik haar weer. Ja, ze was er nog en er was iets veranderd. Gelukkig voor haar (of niet natuurlijk) had het universum haar geen kanker gebracht. Wel iets anders. Een kind. Nee, geen man. De dader/vader bleek niemand minder dan haar levenshatende, misantropische, bij wijle wat agressieve knipperlichtex. Van harte. Het leven was er overigens niet lichter op geworden hoor. Welnee, 'opvoeden is zo zwaar in je eentje', 'dat co-ouderschap valt niet mee' en ja, daar was ie weer: 'Ik kom nergens meer aan toe met zo'n kleintje.'

I rest my case. Definitief.

FEESTJE GEMIST

Ik vind dat ik een lintje verdien. Op z'n minst een kleintje in de vorm van een schouderklopje.

Dit heeft een voorgeschiedenis en die leg ik even uit. Zoals veel mensen, vrouwen bijvoorbeeld, vind ik het onprettig om nee te antwoorden waar ja wenselijk is. Voor de vragende partij. Het gaat daarbij om wekelijkse evergreens als 'We eten vanavond toch wel zalm?' of 'Kun jij straks nog wat bier halen?' Uiterst vervelend om deze vragen ontkennend te beantwoorden, terwijl 'nee ook een antwoord is', aldus Peet. Ja, maar toch, het moet niet te vaak gebeuren, vind ik. Voorgaande voorbeelden zijn volledig peanuts bij die ene, op eenzame hoogte vertoevende, vraag der vragen, die

mij met afstand het meest wordt gesteld: 'Kun je vanavond invallen?' Bij monde van diverse opdrachtgevers smijt het universum dit vragende mantra met grote regelmaat voor mijn voeten.

Wanneer mijn verstand en gevoel allebei nee zeggen (lees: ik ben moe en heb een avondje 'Foute vrienden' nodig), moet dat in principe gewoon het antwoord zijn. Klaar. Als ik al ontkennend durf terug te appen, blijft het niet bij een kaal, bruuft, gevoelloos nee. De hoger geplaatste zou eens gaan twifelen aan mijn arbeidsethos zeg. Ja, ik heb wel eens begrafenissen en niet bestaande, zieke familieleden verzonnen. Mijn schuldgevoel laat het in zo'n geval domweg afweten. Mijn neiging naar een zelfbevlekkend schouderklopje trouwens ook.

Desondanks verdien ik dat schouderklopje nu wel. Meen ik echt. Ik heb namelijk nee gezegd tegen een feestje. Hoewel, nee gezegd... ik ben gewoon niet gegaan. En nu ben ik lekker alleen thuis op zaterdagavond, met een muziekje, kopje thee en een stapel tijdschriften van de buurvrouw. Waarom ik nee heb gezegd? Ik had geen zin. Punt. Nou ja, punt. Ik was overprikkeld en zag enorm op tegen die grote groep door elkaar heen kakelende sportschoolcollega's waarvan sommigen ongepast grote ego's hebben. Diva's zonder relativeringszins lopen nu eenmaal in elke sector rond, neemt niet weg dat ik ze slecht trek. Een dag later hoor ik ze nog tetteren. Dat wil ik nu voor zijn. Noem het prikkeltax, noem het overgang, I don't care, ik blijf thuis. Peet is overigens wel gewoon gegaan. Waarom ook niet, het zijn evengoed zijn collega's. Gaat vragen oproepen dit. Prima, ik hoef ze niet te beantwoorden.

Zo komt het dus dat ik me hier op deze zaterdagavond met kat Joep en al op de bank heb genesteld, naast me die jaargang VIVA's en op de achtergrond rockballads uit de 70's. Weet je wat, ik maak een nieuw kopje thee, ik heb nog verse kamille liggen. Op en top ontspanning. Dat wil zeggen, het eerste anderhalf uur. Na drie keer nagenoeg dezelfde VIVA (sexspeeltjes, masturbatietechnieken en nieuwtjes over neuken) kan ik met geen mogelijkheid iets kijkenswaardigs vinden op allerlei kanalen die ik niet ken en begrijp ik ineens weer mijn natuurlijke neiging tot uithuizigheid op een vrije avond. Zijn er werkelijk mensen die zich na een week uitsloven voor baas of samenleving verheugen op 'Ik hou van Holland' of een vergezocht wedstrijdje wie de leukste tattooshop heeft?

Ooit moet het mij lukken om me daaraan over te geven. Vooralsnog valt het me zwaarder dan ik dacht. Vooruit, alle begin is moeilijk en een terugval hoort bij elk proces. Oh ja, kamillethee, jammie. Zucht. Gelukkig kruipt Joep weer bij me op schoot, hij kijkt me uitdagend aan, alsof ie wil zeggen: 'Jij hier? Terwijl er een gezellig feestje gaande is? Op een boot. Met live muziek. Misschien doen ze wel een popquiz! Had je al die megalomane grootbekken mooi het nakijken kunnen geven met je popkennis. Gemiste kans, jammer hoor...' 'Ja Joep, je hebt gelijk, maar ik zit in een proces en je krijgt me nu niet klein, dus bemoei je er niet m..' wacht, een appje. Van Peet: 'Feesje afgelopen, nu in kroeg, kom je.' 'Goed Joep, zoals ik je net al zei, leren nee zeggen moet je procesmatig zien en ik fröbel nog wat op amateurniveau. Het afslaan van de combinatie Peet en kroeg, dat is eredivisie nee zeggen. Zover ben ik nog niet. Zie je straks.'

KNUFFEL 1)

'Moet je wel een beetje mee oppassen hoor, je hebt zo een naam hier,' aldus Peet nadat ik wederom twee zingende kids aan de deur heb beloond met een handje snoep. Af en toe komen ze langs, meestal met twee of drie tegelijk, in wisselende samenstellingen. Het is zo ontstaan. Vooruit, ik heb het zelf laten ontstaan. Het begon vorig jaar. Een week na Sint Maarten belde een klein jongetje aan, jaar of vijf, met een driewieler en de mededeling: 'Ik kom snoep ophalen.' Met de logische intonatie van iemand die een pakketje komt afhalen wat bij de burens is bezorgd. Mijn adremme 'Sint Maarten is toch al geweest?' wist de jongeman te pareren met het al even zo logische: 'Jawel, maar ik was nog niet bij jou geweest.' Te schattig dit, kon ik niet tegenop. Als tegenprestatie vroeg ik om een liedje. Mocht best kort, maar ik had er recht op, vond ik. Ja zeg, anders kan ik de snoepinhoud van de kelderkast wel direct op straat parkeren, nietwaar. Na 'Sint Maarten, Sint Maarten, er waren twee tomaten, de ene had een petje op, de andere een kale kop,' driewielerde de jongeman met een gechocolateerd granenbiscuitje de straat weer uit. Sindsdien is het af en toe raak, wordt er aangebelld, liedje gezongen en vertrekken de boys (meisjes doen zoiets kennelijk niet) met een uitdeelzakje Haribo beertjes. Ja, die heb ik speciaal voor 'dat soort gelegenheden' in huis. Ik beleef best wel plezier aan die lichtelijk ondeugende en vooral knuffelbare kids aan de deur.

Daarentegen heeft Peet natuurlijk gelijk. Er heerst in buurtkinderland blijkbaar de ongeschreven opvatting dat je bij die mevrouw van 39 (ons huisnummer) snoep kunt scoren voor een liedje van twee regels. Je zou dat bedenkelijk kunnen noemen. Eerlijk gezegd knaagt het bij mij ook enigszins, want ik werk indirect mee aan een ongezonde gewoonte. Misschien mogen de jongens geen snoep van hun ouders, zijn ze ergens allergisch voor, weet ik veel. Of is dat sympathieke gebedel een reactie op een ander gemis, te weinig liefde van huis uit, pa en ma allebei drukke banen, altijd met hun mobieltje aan het rotzooien... ? En die mevrouw van 39 is 's middags nog wel eens thuis. Zou het dat zijn? Lees ik de behoefte niet goed? Mijn gedachten gaan terug naar de Champions League wedstrijd Lille – Ajax van 27 november 2019. De oplettende lezer is inmiddels bekend met mijn chaotische gedachtesprongen, maar deze link is sneller gelegd dan je denkt. Een ieder die de pot gezien heeft herinnert zich uiteraard het moment van de elfjarige veldbestormer die zijn held Ziyech in de armen vliegt. Hij wilde een knuffel. Toch? Geen zakje snoep, neem ik aan. Onze sterspelers zullen überhaupt niet met zakjes Haribo rondvoetballen, verwacht ik. In elk geval, het jochie wilde iets van zijn held, namelijk een beetje aandacht. Daar had ie veel voor over en hij kreeg het. Ziyech had op zijn beurt deze jongen goed gelezen. Ik zeg prachtig, niks meer aan doen. De UEFA zegt 'boete voor Lille, want veld bestormen mag niet, regels zijn regels, stel je voor dat iedereen...blablabla.' Tuurlijk, regels zijn blijkbaar belangrijker dan liefde.

Mijn plan om het snoep in te ruilen voor knuffels, zet ik voorlopig in de ijskast. Het leek zo mooi, in mijn hoofd. Dat op woensdagmiddag de bel gaat en jongetjes met driewielers, snotneusjes of een voetbal onder de arm 'een knuffel komen halen.' Dan hoeven ze wat mij betreft geen liedje te zingen over een tomaat met een kale kop. Persoonlijk zie ik hier geen enkel kwaad in, maar zoals Peet al zei 'je hebt zo gauw een naam hier.'